

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/613/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013895343
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1013895343.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu RNDr. Y. J., bývajúceho v G., zastúpeného JUDr. Miroslavom Pekárom, advokátom so sídlom v Bratislave, Krížna č. 52, proti žalovanej Petit Press, a.s., so sídlom Bratislave, Lazaretská č. 12, IČO: 35790253, zastúpenej JUDr. Tomášom Langerom, advokátom so sídlom v Bratislave, Seberíniho č. 19, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11C 241/2006, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. novembra 2014 sp. zn. 2 Co 339/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa v konaní o ochranu osobnosti žalobou z 18. decembra 2006 domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 66 387,84 € na tom skutkovom základe, že žalovaná v období rokov 2005 a 2006 uverejnila o žalobcovi vo svojich periodikách SME a Új Szó články obsahujúce nepravdivé informácie týkajúce sa jeho návštevy v erotickom klube v L. v auguste 2005.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. októbra 2009 č.k. 11 C 241/2006-317 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33 193,92 € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a obom účastníkom konania uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania na účet súdu prvej inštancie žalobcovi v sume 11,96 € a žalovanej v sume 59,76 €. Vychádzal z ustanovení § 11, § 13 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka a na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia dospel k záveru, že žalobcovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas a dĺžku trvania neoprávneného zásahu v polovičnej výške z pôvodnej požadovanej sumy.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v poradí prvým rozsudkom z 19. októbra 2011 sp. zn. 7 Co 204/2010 rozsudok súdu prvej inštancie z 28. októbra 2009 č.k. 11 C 241/2006-317: 1/ potvrdil vo výroku, ktorým uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 33 193,93 €, 2/ potvrdil

vo výroku, v ktorom obom účastníkom konania uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania štátu, 3/ odvolacie konanie o odvolaní žalovanej v zamietajúcej časti rozsudku odmietol, 4/ vo výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania zrušil a v tomto rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím a odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v potvrdzujúcich výrokoch (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Odmietnutie odvolania žalovanej zdôvodnil tým, že žalovaná bola úspešná vo výroku rozsudku, ktorým súd vo zvyšku návrh zamietol, preto jej v tejto časti žiadna ujma spôsobená nebola, preto odvolací súd odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania odôvodnil § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O.s.p. V odvolacom konaní žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalobca si ich náhradu neuplatnil (§ 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, ods. 4 O.s.p.).

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a vo výroku, ktorým bola uložená obom účastníkom konania povinnosť zaplatiť trovy konania štátu žalovaná podala dňa 13. januára 2012 dovolanie. Následne žalovaná podala dňa 15. februára 2012 na Ústavnom súde Slovenskej republiky aj ústavnú sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 28. februára 2013 č.k. II. ÚS 558/2012-49 vyslovil, že základné práva sťažovateľa (Petit Press, a.s.), podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 19. októbra 2011 sp. zn. 7 Co 204/2010 boli porušené. Právny záver odvolacieho súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku, v zmysle ktorého žalovaná neprípustným spôsobom zasiahla do osobnostných práv žalobcu, považuje z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný, preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 318/2012 dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. októbra 2011 sp. zn. 7 Co 204/2010 odmietol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p. s odôvodnením, že dovolaním napadnutý rozsudok „zanikol inak“ (bol zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky).

7. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 12. novembra 2014 sp. zn. 2 Co 339/2013 (v poradí druhým) rozsudok súdu prvej inštancie z 28. októbra 2009 č.k. 11 C 241/2006-317: 1/ potvrdil vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33 193,93 €, 2/ potvrdil vo výroku, ktorým obom účastníkom konania uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania, 3/ odvolacie konanie o odvolaní žalovanej v zamietajúcej časti zastavil, 4/ žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 476,51 €, 5/ o trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že ústavný súd vo svojej ustálenej rozhodovacej praxi zdôrazňuje, že v prípade, ak bolo podané dovolanie, ústavný súd môže o podanej ústavnej sťažnosti konať až po tom, čo dovolací súd rozhodol o dovolaní, preto odvolaciemu súdu nebolo známe odklonenie sa od doterajšej ustálenej súdnej praxe. Vzhľadom na uvedené odvolací súd pred opätovným rozhodovaním o odvolaní žalovanej, doplnil dokazovanie, opätovne posudzoval všetky rozhodujúce právne skutočnosti preukázané v konaní pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom nevyhnutné pre vyriešenie vzťahu medzi právom žalobcu na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, ochrany mena, ochrany súkromného a rodinného života zaručeného čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 Listiny základných práv a slobôd, čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právom žalovanej na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 17 Listiny základných práv a slobôd a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných, vykonal test proporcionality súc pritom viazaný nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom odpovede na dané otázky dávajú preukázané právne skutočnosti v prednávanej veci, preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie s odôvodnením, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadami, v dôsledku ktorých jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) ako aj inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietala, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že súd svojím postupom porušil zásady spravodlivého procesu a právo žalovanej na súdnu ochranu (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), nedostatočne odôvodnil rozhodnutie, ktoré považuje za nepresvedčivé, arbitrárne, nespravodlivé, nedostatočné a zmätočné, pretože právne závery súdu logicky nevyplývajú zo skutkových zistení, bolo jej upreté právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia procesným právom stanoveným spôsobom a v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal jej argumentmi podstatnými pre rozhodnutie vo veci. V dôsledku nerešpektovania nálezu Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 558/2012, je konanie postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Trvala na tom, že nárok žalobcu nie je oprávnený a nemala mu byť priznaná súdna ochrana. Obmedzenie slobody prejavu v danom prípade nie je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a akékoľvek obmedzenie práva slobody prejavu v danom prípade nie je primerané sledovanému účelu. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť trovy konania štátu v plnom rozsahu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho a dovolacieho konania.

9. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalovanej v celom rozsahu smeruje výlučne k posúdeniu skutkového stavu veci, pričom dovolateľka vytýka súdom, že vo svojich rozhodnutiach neprihliadli podľa predstáv dovolateľky k jej argumentácii podstatnej pre rozhodnutie. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalovanej o nerešpektovaní nálezu ústavného súdu; odvolací súd vychádzajúc z viazanosti týmto nálezom rešpektoval záväzný právny názor, v zmysle ktorého pre posúdenie kolízie práva na ochranu osobnosti (súkromia) žalobcu a práva žalovanej na slobodu prejavu je potrebné vykonať test proporcionality, na základe ktorého je možné relevantne posúdiť vzájomnú kolíziu predmetných práv, ktorý aj nanovo vykonal; tento vo vzťahu k skutkovým zisteniam odôvodnil a následne vo veci rozhodol. Z týchto dôvodov žiadal neopodstatnené dovolanie „zamietnuť“.

10. Dovolanie žalovanej bolo podané 23. marca 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

12. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolať ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu.

12.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

12.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok

nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

13. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 12.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

14. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

15. Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky tých rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. Podané dovolanie teda v zmysle tohto ustanovenia nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

16. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.

16.1. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

17. Dovolateľka tvrdí, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle ustanovenia § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Najvyšší súd už v minulosti opakovane zdôraznil, že pre záver o existencii procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

17.1 Podľa dovolateľky k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo nerešpektovaním nálezu ústavného súdu odvolacím súdom a nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, nakoľko závery súdu nevyplývajú zo skutkových zistení; súd tak uprel žalovanej právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia procesne stanoveným spôsobom a nezaoberal sa jej podstatnými argumentami.

17.2. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a

dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

17.3. Žalovanou namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016; v predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, preto uplatnenie druhej vety tohto stanoviska neprichádza do úvahy. Treba tiež uviesť, že najvyšší súd už v minulosti dospel k záveru, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovanie jemu patriacich procesných oprávnení; účastník vtedy nezostáva „procesne bezbranný“ (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015) a má naďalej plne zachované právo namietať túto nesprávnosť v opravnom prostriedku, pokiaľ je prípustný (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015, resp. 1 ECdo 10/2014).

17.4. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, že nerešpektovaním nálezu Ústavného súdu II. ÚS 558/2012 z 28. februára 2013 jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, dovolací súd poukazuje na § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v zmysle neskorších predpisov podľa ktorého, ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie a vec vráti na ďalšie konanie, ten kto vydal rozhodnutie je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní je potom viazaný právnym názorom ústavného súdu. Obsah dovolania svedčí skôr o tom, že dovolateľka namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý podľa nej nerešpektoval právny názor ústavného súdu v danej veci (aj keď túto skutočnosť kvalifikovala v dovolaní za inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., viď časť III. dovolania). Pokiaľ je táto skutočnosť uplatnená v procesne prípustnom dovolaní, je tiež relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktoré ale prípustnosť dovolania v danej veci nezakladá (viď ďalej bod 18. rozsudku).

17.5. Pre prípad, že dovolateľka zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 43/2003).

18. Žalovaná tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

18.1. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci bolo do 30. júna 2016 považované za relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý ale mohol byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní.

18.2. Samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

Nešlo totiž o vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by podľa § 238 O.s.p. zakladal prípustnosť dovolania.

19. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 42/1993, ako aj vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

20. Z niektorých vyjadrení žalovanej v dovolaní vyplýva, že namieta aj nesprávnosť vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania. K tomu dovolací súd uvádza, že podľa § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

21. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ku ktorej podľa dovolateľky došlo nerešpektovaním nálezu ústavného súdu v danej veci odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že právna úprava účinná do 30. júna 2016 považovala vadu tejto povahy za relevantný dovolací dôvod, ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

22. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že smeruje aj proti výroku 2/ rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania štátu. V tejto časti smeruje dovolanie žalovanej proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania smerujúceho proti nemu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Prípustnosť dovolania proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania je výslovne vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

23. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo v danom prípade účinok umožňujúci dovolaciemu súdu, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozsudku. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

24. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.